

τούς χρόνους τούτους. Ἄλλὰ καὶ κατὰ τοὺς ἐπομέ-
νους, τοὺς Ρωμαϊκοὺς, ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν εὐρη-
μάτων τῶν τυχαίων ἐρευνῶν, (Σ. Παπασπυρίδης:
Guide du Musée National σελ. 250, ἀρ. ἀναγλύ-
φων 1746 - 1747)¹ τῶν σημειωμένων ἐν τῷ χάρτι
τοῦ Kaupert λειψάνων², καὶ ἀπὸ ἄλλα τέλος λεί-
ψανα τοιχαρίων, ὀστράκων κλπ. ἀνευρισκομένων
κατὰ τὴν οἰκοδομίαν τοῦ νέου συνοικισμοῦ φαίνε-
ται ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ κατοικῆται, δὲν ἀποκλείεται
δὲ καὶ κατὰ τοὺς ἐπιόντας χρόνους.

Ι. ΘΡΕΨΙΑΔΗΣ

¹ Ὁ Σβορώνος ἐν τε τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. 1911 σελ. 46 καὶ
ἐν τῷ βιβλίῳ του «Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Μουσεῖον»
σελ. 473 - 476, παραδέχεται ὅτι οἱ ὑπ' ἀριθ. 1746 - 1747

βωμισκοὶ Ταυροβολίων ἀνευρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμοῦ
ὅπου «τὸ ἱπποκρατήριον τοῦ Δεληγιάννη, δηλαδὴ μεταξὺ
τοῦ Ἐκατόγχειρος τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
ταύτης γωνίας τῆς ὁδοῦ Νορμάννου» εἰς τὴν θέσιν υποθέ-
τει ὅτι ὑπῆρχε τὸ ἱακχεῖον ἀντιθέτως πάντες οἱ περὶ
αὐτῶν γράψαντες, ἀπὸ τοῦ Εὐστρατιάδου μέχρι τῆς
Καρούσου, ἀναφέρουν τούτους ὡς προερχομένους ἐκ τοῦ
Χαλανδρίου. Φυσικὰ εἶνε δύσκολος ἡ λύσις τοῦ ζητήματος
τῆς προελεύσεως τῶν σπουδαίων αὐτῶν λειψάνων· εἶνε
ὁμως δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ
ἐν Χαλανδρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ ἴσως ἐν Ἀττικῇ ἦτο πιθανόν
νὰ ὑπῆρχον τοιοῦτοι βωμισκοὶ, ἀφοῦ ἄλλωστε εἶνε γνω-
στὸν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους εἰς οὓς ἀνήκουν οὗτοι ἔχουν
τόσον ἐπικρατήσῃ τὰ μυστήρια τῶν λεγομένων ταυροβο-
λίων, τοῦ κράματος δηλονότι τῶν μυστηρίων τῆς Κυβέλης
καὶ τῶν Ἐλευσινίων.

² Καὶ ὁ κ. Wrede, ὡς μοῦ εἶπεν, ἔχει παρατηρήσει ἐπί-
σης ἴχνη συνοικισμοῦ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ

ΥΠΟ Σ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνευρέθησαν εἰς τὴν
Μυτιλήνην μερικαὶ μικραὶ ἐπιγραφαί, τὰς ὁποίας
θεωρῶ καλὸν νὰ δημοσιεύσω δι' ὀλίγων ἐνταῦθα.

1. Μικρὰ ὀρθογώνιος πλάξ ἀπὸ λευκόφαιον
μάρμαρον, ἐξεργασμένη καλῶς μόνον κατὰ τὴν
προσθίαν πλευράν, τὴν φέρουσιν τὴν ἐπιγραφὴν,
κατὰ δὲ τὰς ἄλλας ἀδρῶς καὶ ἀμελῶς καὶ ἀποκε-
κρουμένη λοξῶς πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὴν ἀριστε-
ρὰν στενὴν πλευράν.— Ὑψ. 0,27. πλ. 0,22. παχ.
0,095.— Εὐρέθη κατὰ τινὰ ἐσκαφὴν πλησίον τοῦ
παραπήγματος τοῦ Γηροκομείου, ἀριστερὰ ἀπὸ
τὴν ἀμαξιτὴν ὁδὸν τὴν ὀδηγοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἀπάνω
Σκάλα πρὸς τὰ Δικαστήρια. Φέρει ἀπελευθερωτικὴν
ἐπιγραφὴν (εἰκ. 1).

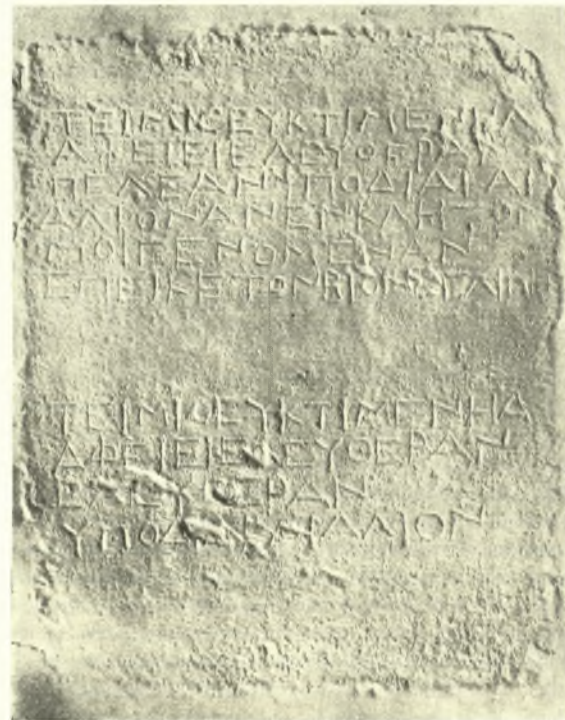
- 1 Τεῖμις Εὐκτιμένη
ἀφείει ἐλευθέραν
Πέλεαν ὑπὸ Δία καὶ
Ἄλιον, ἀνένκλητόν
5 μοι γενομένην,
ἐπεὶ κε τὸν βίον ἐγλίτη.

Τεῖμις Εὐκτιμένη
ἀφείει ἐλευθέραν
ἐλευθέραν

- 10 ὑπὸ Δία καὶ Ἄλιον.

Τεῖμις. Τὸ ὄνομα, καθόσον γνωρίζω, δὲν ἀπαντᾷ
ἄλλαχοῦ. Ὑπάρχει ἀρσενικὸν Τεῖμης (Pape-
Benseler³) καὶ εἰς τὴν Λέσβον Τεῖμης (Paton, IG
XII² ἀρ. 547).

Εὐκτιμένη. Περὶ τοῦ πατρωνυμικοῦ ἐπιθέτου,
τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ συχνότατα εἰς τὴν Λεσβιακὴν,
καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Θεσσαλικὴν καὶ Βοιωτι-
κὴν διάλεκτον, ὁμιλεῖ ἔκτενῶς ὁ Bechtel ἐν Griech.

Εἰκ. 1. Ἀπελευθερωτικὴ ἐπιγραφὴ εὐρεθεῖσα
παρὰ τὸ Γηροκομεῖον Μυτιλήνης.

Dialekte I σελ. 108 ἔξ., παρατηρῶν ὅτι τοῦτο
ἀποτελεῖ ἓνα τῶν χαρακτηριστικῶν ἰδιωτισμῶν τῆς
ομάδος αὐτῆς τῶν διαλέκτων.

Ἦνομα *Εὐκτίμενος* ἀναγινώσκειται μόνον εἰς ἓν ἐπίγραμμα ἐκ Μεγαρίδος. (Kaibel, Epigr. Gr., ἀρ. 870). Οἱ Bechtel - Fick ἐν Griech. Personen-namen σελ. 180, ἀμφισβητοῦν ἂν τοῦτο εἶναι πράγματι κύριον ὄνομα ἢ ἐπίθετον. Κατόπιν τοῦ πατρωνμικοῦ Εὐκτιμένα τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς βεβαίωται πάντως τὸ ὄνομα Εὐκτίμενος καὶ θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀναγνωσθῆ ὡς τοιοῦτον καὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐπίγραμμα. Ἐν τούτοις καὶ παρὰ τὴν βεβαίωσιν ταύτην, ὁ λογοτεχνικός λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι ἡ λέξις ἐκεῖ εἶναι μᾶλλον ἐπίθετον, παραμένει πάντοτε ἰσχυρός.

Τὸ ὄνομα *Πέλεα* ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐπὶ μιᾷ ἐρυθρομόρφου κύλικος τοῦ Μάκρωνος, εὐρισκομένης εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην (Beazley, Att. Vasenmalerei σελ. 216 ἀρ. 84. Hoppin, Handbook II σ. 68-69). Ἐν καὶ δὲν φαίνεται πολὺ συνηθισμένον, εἶναι ἐν τούτοις χαρακτηριστικὸν διὰ τὸν σχηματισμὸν κυρίων ὀνομάτων ἐξ ὀνομάτων ζῶων (πέλεια). Εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀναφέρεται μία δούλη: Περιστερὰ (Wescher - Foucart, Inscr. recu. à Delphes, 434).

Εἰς τὴν Λαοβιακὴν διάλεκτον τὸ *ι* τῆς διφθόγγου *ει* πρὸ φωνήεντος δὲν χάνεται τόσον συχνὰ ὅσον τῶν διφθόγγων *αι* καὶ *οι* καὶ πρὸ πάντων τοῦ *αι* (Bechtel, Griech. Dial. I, 17 ἔξ.). Ἄπεναντίας ἡ ἀπλοποίησις τοῦ *ει* εἰς *ε* πρὸ φωνήεντος εἶναι συνηθεσιτέρα εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος. (Meisterh.-Schw. Grammatik³, 40 ἔξ.).

Ἐπὶ *Δία* καὶ Ἄλιον. Ἀπελευθερώσεις «ὑπὸ Δία Γῆν Ἥλιον» γίνονται ἐπίσης εἰς μίαν ἐπιγραφὴν τοῦ Θέρμου, μίαν ἄλλην τοῦ Παντικαπαίου καὶ εἰς ἀπελευθερωτικὰς πράξεις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ παύρων (βλ. Dittenberger Syll.³ 1212 καὶ σχετικὴν ὑποσημείωσιν). «Ἐπὶ Δία Ἥλιον» μόνον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφὴν, ἀπελευθερώνεται ἡ δούλη Σωτηρίχα εἰς μίαν ἐπιγραφὴν τῆς περιοχῆς τοῦ Θέρμου (Α. Δ. τομ. 9, παράρτημα σελ. 5).

Ἡ ἐπίκλησις τῶν δύο θεῶν, Διὸς καὶ Ἥλιου, ἀπαντᾷ ἐν Λέσβῳ καὶ εἰς τὸν ὄρκον τῶν δικαστῶν, εἰς τὸ περὶ τῶν τυράννων ψήφισμα τῶν Ἑρεσίων (IG XII², 526 C₂ «οὕτω ποιήσω, ναὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον») ἐνῶ ἀλλαχοῦ εἰς ὄρκους συνθηκῶν κ.τ.λ. συνήθης καὶ κανονικὴ εἶναι ἡ ἐπίκλησις τῆς τριάδος τῶν Θεῶν Διὸς Γῆς καὶ Ἥλιου (Glotz ἐν Dictionn. des Antiqu., jusjurandum).

Ἡ φράσις: *ἀνένκλητόν μοι γενομένην* κ.τ.λ. ἐκφράζει βεβαίως τὸν ὄρκον (παραμονῆς), ὑπὸ τὸν

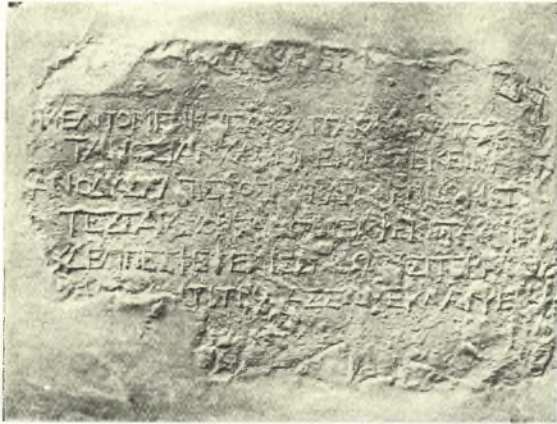
ὁποῖον γίνεται ἡ ἀπελευθέρωσις καὶ ὁ ὁποῖος συχνὰ ἐκφέρεται εἰς μετοχὴν ἀορίστου «παραμείνασαν», «παραμείναντα». Προβλ. μεταξὺ ἄλλων Syll.² 840 «παραμείναντα αὐτῷ τὸν τὰς ζωᾶς χρόνον» καὶ 843 «παραμείνασαν αὐτῷ τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἀνενκλήτως».

Πράγματα παρέχει τὸ πρωτοπρόσωπον *μοι* εἰς τριτοπρόσωπον λόγον. Ἡ συντακτικὴ αὐτὴ ἀνακολουθία δὲν εἶναι ἴσως δύσκολον νὰ ἐξηγηθῆ ψυχολογικῶς, ἂν ὑποθεθῆ ὅτι ἡ ἀπελευθερώουσα συνέταξε ἢ ἰδίᾳ τὸ κείμενον τῆς ἀπελευθερωτικῆς πράξεως, τὸ ὁποῖον ἐχαράχθη εἰς τὸν λίθον, ἀλλ' εἶναι πάντως ἀξιοσημείωτον ὅτι τὸ λάθος γίνεται εἰς μίαν φράσιν, ἢ ὁποία διὰ τὴν ἀπελευθερώουσαν εἶναι ἢ πλέον ἐνδιαφέρουσα. Εἰς τοὺς μ. Χ. χρόνους ἡ ἀνάμιξις αὐτῆ γ' καὶ α' προσώπου εἰς ἀπελευθερωτικὰς ἐπιγραφὰς δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀσυνήθιστος. Προβλ. Colin B. C. H. XXII σελ. 191.

Ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ ὀρθογραφικοὶ τύποι *Τεῖμις*, *ἀφείει*, *Εὐκτιμένα*, τείνουν νὰ μᾶς καταβιάσουν κάπως χαμηλὰ εἰς τὸν 2^{ον} π. Χ. αἰῶνα, ἐν τούτοις ὅμως ἐκ τοῦ γενικοῦ χαρακτήρος τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ δύναται νὰ ἀνέλθῃ τοῦλάχιστον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 2^{ου}, ἂν ὅχι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος. Τὸ C lunatum δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς αὐτό, διότι εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιγραφὰς, εἰς νομίματα καὶ εἰς τὴν ἐπισευρμένην ἐν γένει γραφὴν ἀπαντᾷ ἤδη ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰ. Προβλ. Larfeld, Griech. Epigraphik³, σελ. 273 καὶ Gardthausen, Griech. Paläographie³, σελ. 95 καὶ 98.

2. Ὁρθογώνιον τεμάχιον λευκοφαίου μαρμάρου, εἰργασμένον μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς φερούσης τὴν ἐπιγραφὴν, κατὰ δὲ τὰς πέντε πλευρὰς χονδροειδῶς πελεκημένον, δεξιὰ δὲ καὶ ὀπισθεν ἐντελῶς ἀποκεκρομένον. Ὑψ. 0,175, πλ. 0,28, πάχ. 0,13. Φέρει ἐπιτύμβιον ἔλεγειον. Γραφὴ κάπως ἀμελής. Ὁ λίθος φαίνεται ὅτι ἔχει χρησιμοποιηθῆ ὡς οἰκοδομήσιμον ὕλικόν. Εὐρέθη μαζὶ μὲ τὸ προηγούμενον παρὰ τὸ Γηροκομεῖον (εἰκ. 2).

Τὸ ἐπίγραμμα δυστυχῶς εἶναι τόσον ἐφθαρμένον, ὥστε ἡ ἀποκατάστασις του ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις μας καὶ θὰ ἔμμενεν ἐδῶ ἀσυμπλήρωτον, ἂν ὁ φίλος κ. W. Peek, διελθὼν τὸ περασμένον καλοκαίρι ἀπὸ τὴν Μυτιλήνην, δὲν εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀκόλουθον συμπλήρωσιν:

Εἰκ. 2. Ἐπιτίμβιον ἐλεγείον ἐκ Μυτιλήνης.

1. Μελλομένην, παροδίτα, καλ[άν] ὑπὸ σάμ[αυ] τῶιδε] τὰν ὄσιαν χάρειν ἔννεπε κείν Ἀ[ίδα].
 ἂν ὁ δυσέλιπτος μακάρων ἐπὶ δώματα [δαίμων] τεσσαρακοντα[έτη] π[έ]μψε καταφθιμ[έναν].
5. [ο]ὔδ' ἐλίπε σφετέροις [ἐν] δώμασι τέκνα δ[υσ]αίων],
 γῆς δ' Ἀντιρο[ί]ας σῶμ' ἐκάλυψε κ[όν]ις].

2. Πρβλ. ἐλεγείον ἐκ Μιλήτου στίχ. 1, Peek, A. M. 1931, 131: Τὴν ὄσιν χάρειμ πολήτιδες εἴπατε . . .

3. [δαίμων] ἢ [πότμος]

5. Τὸ τελευταῖον γράμμα ἢμπορεῖ νὰ εἶναι Δ καὶ Σ: δ[υσ]αίων] ἢ σ[υν]εύωι]. W. P.

Ἐκ τῆς μορφῆς τῶν γραμμάτων νομίζομεν ὅτι τὸ ἐπίγραμμα δύναται νὰ τεθῆ περὶ τὰ μέσα ἢ τὸ β' ἡμῖσι τοῦ 2^{ου} π. Χ. αἰῶνος.

Εἰκ. 3. Τεμάχιον ἐνεπιγράφου στήλης. (εἰκ. 3).

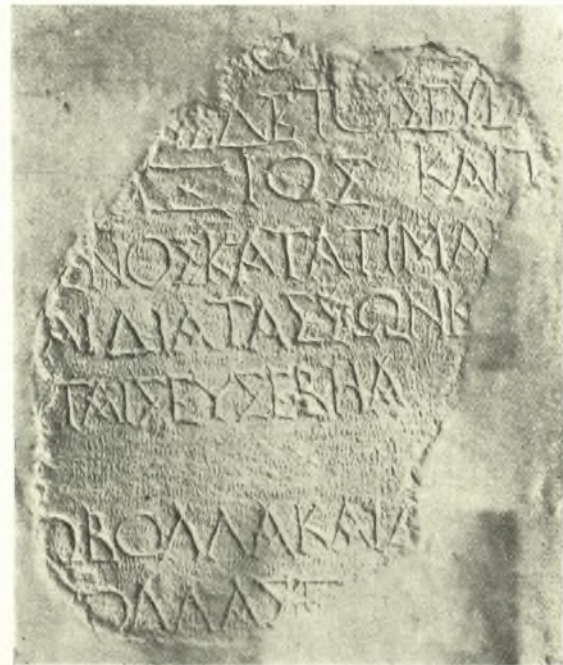
3. Τεμάχιον ἐνεπιγράφου στήλης, μόνον ἀριστερὰ ἀκέραιον. Μάρμαρον φαιόχρουν ἀνοικτόν. Ὑψ. 0,21. πλάτος 0,125. πάχ. 0,08. Εὐρέθη εἰς τὸ κάτω φρούριον

. ρος ἐντολα - - - - -
 προσεπανξήσα[ς]; - - - - -
 τὰς παιδείας ἐν - - - - -
 πρὸς τὰν ἐκ γέν[εος] - - προσφε-
 5 ρόμενος φιλοσι[όργως] - - - - - ερ-
 μηνεύ[ων κ]αὶ θέλ[ων] - - - - -
 ἑαυτῶ [εὐ]χαριστ[ῆσαι]; - - - - -
 παρακαλεῖ συν[χωρήσαι]; - - - - -
 εἰκόνα χαλκίαν - - - - -
 10 τῶ ἐπιτρόπῳ Π - - - - -
 ὅ]τι Πυθόδωρ[ον]; - - - - -
 λόγιον πρότανιν - - - - - ἰρα-
 τεύσαντ|α - - - - -
 ιας τ - - - - -

Τὸ ἐλλεῖπον ἀρχικὸν γράμμα τοῦ 1^{ου} σφς. στίχου ἴσως εἶναι Τ (πα-τρὸς). Εἰς τὸ τέλος τοῦ 6^{ου} στίχου διακρίνεται τὸ ἄκρον ἐνὸς Ω (πιθανώτατα) καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ 10^{ου} τὸ ἄκρον ἐνὸς Π.

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ὀλίγον μεταγενεστέρα τοῦ ἐπιγράμματος, πάντως τοῦ 1^{ου} π. Χ. αἰῶνος.

4. Τεμάχιον ἐπιγραφῆς πανταχόθεν ἀποκεκρουμένον. Μάρμαρον λευκόφαιον. Ὑψ. 0,24. πλ. 0,17. πάχ. 0,13. Εὐρέθη εἰς τὸ κάτω φρούριον (εἰκ. 4).

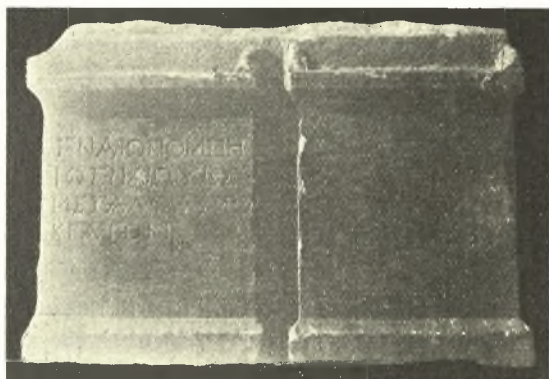
Εἰκ. 4. Τεμάχιον ἐπιγραφῆς ἐκ Μυτιλήνης.

1 ς δὲ τοῖς εἴθε - - - - -
 ἄξιος καὶ τ - - - - -
 ενος κατὰ τιμα - - - - -

. . . αι διατάσων κ - - - - -
 5 . . . ταις εὐσεβήα - - - - -

Ἐγν]ω βόλλα και δ[ᾶμος - - - - -
 - - β]όλλας π - - - - -

5. Ὁρθογώνιος λίθος παριστῶν ἔμπροσθεν ἀναγλύφους δύο βωμίσκους με ἀπλᾶ γωνιώδη κυμάτια εἰς τὴν βάσιν και εἰς τὴν κορυφήν, ἡ ὁποία στολίζεται και με ἀκρωτήρια. Μάρμαρον λευκόφαιον. Ὑψ. 0,32. πλ. 0,44. πάχ. 0,15. — Ὑψ. βωμ. 0,265. πλ. 0,20. — Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βωμίσκου ἡ ἐπιγραφή:

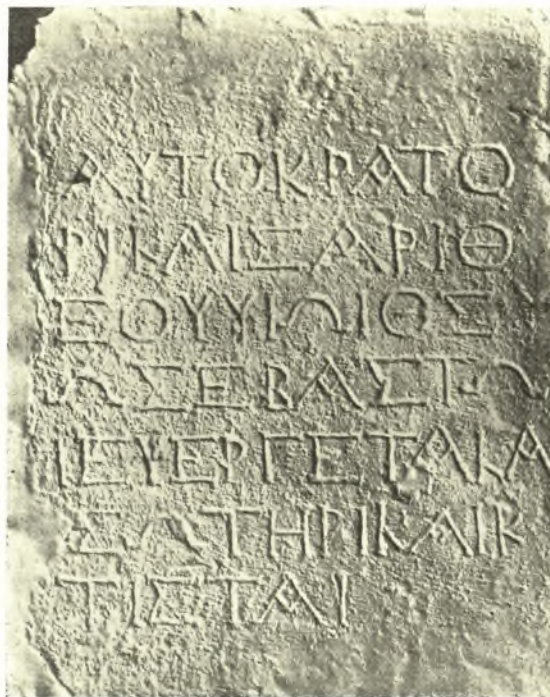
Εἰκ. 5. Δίδυμος ἐνεπίγραφος βωμίσκος.

1 Γναίω Πομπη-
 ίω, Γναίω νῆω,
 Μεγάλω, Ἀντο-
 κράτορι.

Πρβλ. IG XII², 140 ἔξ. Ἐπὶ τοῦ ἐτέρου βωμίσκου ἡ ἐπιγραφή ἀπεξεσμένη. Εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐκτίσθη τὸ σχολεῖον Ἀπάνω-Σκάλας (εἰκ. 5).

6. Ὁρθογώνιος πλάξ μελανοφαιίου μαρμάρου ἔμπροσθεν μόνον και ἐν μέρει ἀριστερὰ λεία, κατὰ τὰς ἄλλας πέριξ στενάς πλευρᾶς ἀδρῶς πελεκημένη και ὀπίσω ἀνεπεξέργαστος. Ὁ λίθος ἔχει ἀποκοπῆ ἀπὸ μεγαλυτέραν λιθόπλινθον. Ὑψ. 0,28. πλ. 0,22. πάχ. 0,06. Εὐρέθη ἐντὸς σκαπτομένων χωμάτων, πλησίον τοῦ νεοκτίστου σχολείου Ἀπάνω-Σκάλας. (εἰκ. 6).

1 Ἀντοκράτο-
 ρι Καίσαρι Θ-
 έου νῆωι, Θε-
 ωι, Σεβάστωι,
 5 εὐεργέτα κα-
 ἰ] σώτηρι και κ-
 τίσται.

Εἰκ. 6. Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή εἰς Ἀῦγουστον.

Παρομοίας ἀναθηματικὰς ἐπιγραφὰς εἰς τὸν Ἀῦγουστον πρβλ. IG XII², 152 - 158.

7. Ὁρθογώνιος λίθος παριστῶν ἔμπροσθεν ἑλαφρῶς ἀναγλύφους δύο πινακίδας (ἢ βωμίσκους), τῶν ὁποίων τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὸ μέσον συνενώνονται. Ἀριστερὰ ἀποκεκρουμένος, ἐπίσης λοξῶς ὀπίσω. Κάτωθεν ἀπὸ τὰς προσθίας γωνίας φέρει γωνιώδη λαξεύματα, ἐπίσης δὲ ἐν μικρὸν ἐπίμηκες πρὸς τὴν σφζομένην δεξιὰν ὀπίσω γωνίαν. Μάρμαρον κυανωπόν. Ὑψ. 0,215. πλ. 0,37. πάχ. 0,18. Εὐρέθη ὅπου και ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 (εἰκ. 7).

Ἐπὶ τῶν πινακίδων αἱ ἐπιγραφαί:

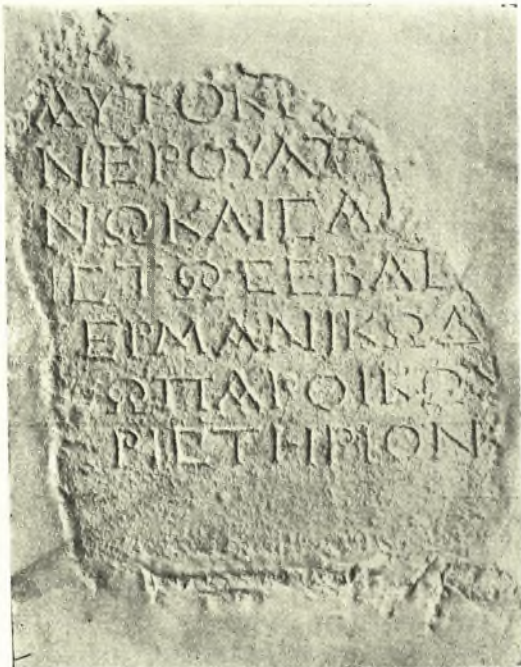

Εἰκ. 7. Ἀναθηματικαὶ ἐπιγραφαὶ εἰς Ἀῦγουστον ἐκ Μυτιλήνης.

α	β
1 Γαίω Καίσαρι Σεβάστω.	1 Γαίω Καί- σαρι καὶ Λευκίω Καί- σαρι τοῖς παί- 5 δεσσι τῶ Σεβάστω.

Περὶ τῆς α πρβλ. IG XII², 209, περὶ τῆς β 164 β, 165 β καὶ ἐξ.

8. Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἀποκεκρουμένη ἄνω (τὸ κυμάτιον), δεξιὰ καὶ ἐν μέρει ἀριστερά. Ἐπίσης τὸ κυμάτιον τῆς βάσεως εἶναι ἀποκεκομμένον. Μάρμαρον μελανόφαιον. Ὑψ. 0,33. πλ. 0,24. πάχ. 0,15. Εὐρέθη εἰς τὸ κάτω φρούριον. (εἰκ. 8).

Εἰκ. 8. Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή εἰς Τραϊανόν.

- 1 Αὐτοκράτορι
Νεροῦα Τραϊανῶ,
Καίσαρι, Ἀρ-
ίστω, Σεβαστῶ,
5 Γερμανικῶ, Δακ-
ικῶ, Παρθικῶ χα-
ριστήριον.

Παρόμοιαι ἐπιγραφαὶ πολλαὶ πανομοιότυποι εἰς Μυτιλήνην. Πρβλ. IG XII², 173 - 182.

9. Ἐπιτύμβια στήλη μὲ μικρὸν ἀέτωμα, ἀδρῶς εἰργασμένη ἄνω καὶ ὀπίσω. Τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ ἀετώματος μετὰ μέρους τῆς στήλης ἀποκεκρουμέ-

νον. Μάρμαρον μελανόφαιον. Ὑψ. 0,37. πλ. 0,28. πάχ. 0,08. Εὐρέθη εἰς τὸ κάτω φρούριον. (εἰκ. 9).

Εἰκ. 9. Ἐπιγραφή ἐπιτύμβιος ἐκ Μυτιλήνης.

- 1 Βάθυλλις Μηροθ[έμι-
δος χρηστή χαῖρε.
Μηροφιλα Μηροθέ[μι-
δος χρηστή χαῖ[ρε.

Τὸ ὄνομα *Μηρόθεμις* ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἄλλην ἐπιγραφήν (κατάλογον) τῆς Λέσβου, ρωμ. ἐπίσης χρόνων. IG XII², 887.

10. Τὸ ἄνω μέρος ἐπιτύμβιας στήλης μὲ προεξέχον κορυφὸν ἀέτωμα, τοῦ ὁποίου τὸ δεξιὸν ἄκρωτήριον εἶναι ἀποκεκρουμένον. Μάρμαρον κυανόχρουν. Ὑψ. 0,36. πλ. 0,36. πάχ. 0,07. Εὐρέθη ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἐργοστασίου Καλαμάρη, εἰς τὸ βόρειον ἄκρον τῆς πόλεως, κατὰ τινα ἐκεῖ ἐκσκαφήν. (εἰκ. 10).

Εἰκ. 10. Ἐπιτύμβιος στήλη Φιλομούσου.

- 1 Κόιντε Φώιε Φιλόμου-
σε χαῖρε.
Q(uintus) Fovius Q(uinti) l(ibertus)
Philomusus.

Μυτιλήνη, 1933.

Σ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ